

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V.N.,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234,
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2018 č. j. OAM-338/LE-VL18-VL18-PS-
2018, o zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 31. 12. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 3. 2019.
2. Žalobce namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do jeho soukromého života. Poukázal na to, že ačkoliv žalovanému bylo velmi dobře známo, že žil na území České republiky rodinným životem se svou přítelkyní, přičemž tato okolnost je rovněž důvodem toho, proč by chtěl setrvat na území České republiky, v napadeném rozhodnutí se s touto skutečností žalovaný vůbec nijak nevypořádal. Soustředil se výlučně na údajnou účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ačkoliv byl informován o tom, že jeho zajištění bezesporu povede k nikoliv zanedbatelnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný tak byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého rodinného života zvážit, mimo jiné s ohledem na to, že svůj rodinný život na území České republiky založil v době legálního pobytu. Jelikož tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že při svém rozhodování vycházel z informací poskytnutých příslušnými složkami policie během řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, jak je uvedeno podrobně v napadeném rozhodnutí. Z těchto informací jasně plyne, že žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádnou rodinu krom bratra M., o kterém však nic neví. Na Ukrajině má manželku a děti, s manželkou se hodlá rozvádět. Sdělil, že na Ukrajinu se může vrátit, aniž by mu tam hrozilo nebezpečí. Má tam rodinu a známé. Jiné příbuzné ani vazby na území České republiky nemá. O přítelkyni se zmínil jen okrajově, a to v tom smyslu, že u ní má cestovní doklad. Správní orgán dále zjistil, že žalobce pobýval v České republice podle svých vlastních výpovědí již od ledna 2016, a to 4 měsíce. Poté se vrátil na Ukrajinu. Naposledy přicestoval v létě 2017. Od té doby území České republiky neopustil. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve nyní, a to poté, co s ním bylo po jeho zadržení policií zahájeno správní řízení o vyhoštění, a po jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy po více než roce od posledního příchodu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a měl možnost podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný poznamenal, že již v minulosti, a to dlouhodobě, žalobce právní řád České republiky narušoval, neboť nerespektoval jeho zákonné povinnosti a ze schengenského prostoru po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval. Z jeho jednání je tedy patrné, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že výše uvedené podporuje i fakt z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 30. 11. 2018. Žalobce uvedl, že žádá o azyl, protože by chtěl zde legálně pracovat, v České republice se mu líbí, tak žádá o azyl. Navíc je třeba i upřesnit skutečnosti, které vyplynuly následně

během pohovorů vedených k žádosti o mezinárodní ochranu. V pohovoru ze dne 20. 12. 2018 uvedl, že věděl, že pobývá v České republice nelegálně, mařil úřední rozhodnutí, ale chtěl tady zůstat kvůli práci, aby uživil děti, dceru na Ukrajině a druhou nemanželskou v Moldavsku. Na dotaz, proč žádá o mezinárodní ochranu, sdělil, že chce zde zůstat a pracovat. O rodinných vazbách v České republice nehovořil. Pouze se zmínil v dalším pohovoru dne 21. 12. 2018 o existenci války na Ukrajině. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zřejmé, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců a žalovaný je přesvědčen, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Současné nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 20. 11. 2018 č. j. KRPH-110555-38/ČJ-2018-050022-SV byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů za účelem správního vyhoštění s odůvodněním, že je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Bylo zjištěno, že 19. 11. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie, k prokázání totožnosti žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti a uvedl, že je občanem Maďarska jménem M. N., narozen X. Následně po prověření totožnosti bylo zjištěno, že v maďarských evidencích se tato osoba nenachází. Byla však nalezena částečná shoda se jménem M. N., narozen X, státní příslušnost Maďarsko a byla zaslána i fotografie. K tomu žalobce uvedl, že se jedná o jeho bratra, který má maďarský pas, a jelikož si byl žalobce vědom, že na území ČR pobývá i přes zákaz pobytu, udával záměrně policistům bratrovu identitu. Na základě daktyloskopických otisků byla z databáze zjištěna a ověřena totožnost žalobce a bylo potvrzeno, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a je veden v evidenci nežádoucích osob do dne 23. 4. 2019. Ze spisu se dále podává, že 18. 3. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Téhož dne 18. 3. 2018 bylo rozhodnutím č. j. KRPA-102632-16/ČJ-2018-000022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., a stanovena doba 1 rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Tímto rozhodnutím byla dále stanovena doba 35 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí určená k vycestování z území České republiky. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci 18. 3. 2018 a následně byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob od 18. 3. 2018 do 23. 4. 2019. S ohledem na uvedené tak byl žalobce povinen vycestovat z území České republiky do 22. 4. 2018, což neučinil. 20. 11. 2018 Odbor cizinecké policie, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje zahájilo úkony trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu ve věci maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm.

- b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Věc je samostatně řešena pod č. j. KRP-110727/TČ-2018-050020.
6. Ze spisu se dále podává, že 20. 11. 2018 zahájil správní orgán správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť maří výkon správního rozhodnutí a pobývá na území bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dne 20. 11. 2018 správní orgán vydal pod č. j. KRP-110555-28/ČJ-2018-050022-SV dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let.
 7. Ze spisu dále plyne, že 27. 11. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a dále do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 12. 2018 a v protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 12. 2018 uvedl kromě jiného, že by chtěl v České republice pracovat, v jeho zemi není možné si vydělat, má dvě děti, musí je živit, proto žádá o azyl. Zmínil také, že na Ukrajině je válka, všichni jsou povoláváni do armády, on se toho nechce účastnit. Dále zmínil, že poprvé z Ukrajiny vycestoval v lednu 2016 s polským pracovním vízem za práci, na Ukrajinu se vrátil v dubnu 2016, poté opět vycestoval do České republiky v červnu, v červenci 2017 opět s polským vízem a také za výdělkem. Od června, července v roce 2017 se nevracel, po celou dobu v České republice pracoval, a to nelegálně, oficiálně to nebylo možné, nebyl schopen si povolení k zaměstnání vyřídit. Potřeboval pracovat, má malé děti, chtěl si vydělat peníze, aby mohl uživit rodinu. Na dotaz, proč požádal o mezinárodní ochranu, odpověděl, že by chtěl v České republice zůstat, líbí se mu tady a chce oficiálně pracovat. Manželka a dítě pocházející z manželství žijí na Ukrajině, má dále dceru narozenou mimo manželství, ta žije v Moldávii. Manželka žije s dítětem na Ukrajině. Manželka podala žádost o rozvod, možná jsou už rozvedeni. Má také rodiče a dva bratry. Poté, co bylo 18. 3. 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nevycestoval, mařil úřední rozhodnutí.
 8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 11. 2018 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 3. 2019.
 9. V napadeném rozhodnutí žalovaný vzal za prokázané, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru se lze oprávněně domnívat, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K tomuto závěru žalovaný dospěl na základě skutečnosti, že žalobce pobýval v České republice podle svých vlastních výpovědí již od ledna 2016, a to 4 měsíce, poté se vrátil zpět na Ukrajinu. Naposledy přicestoval v létě 2017 a od té doby území ČR neopustil. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co s ním bylo po jeho zadržení policií zahájeno správní řízení o vyhoštění, a po jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy po více než roce od posledního příchodu

na území České republiky. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Jeho jednání je naprosto účelové. Žalovaný poukázal také na to, že v průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců žalobce výslovně uvedl, že se na Ukrajinu může vrátit, aniž by mu tam hrozilo nějaké nebezpečí, má tam rodinu a známé. Je také zřejmé, že již v minulosti, a to dlouhodobě porušoval právní řád České republiky. Nerespektoval jeho zákonné povinnosti a ze schengenského prostoru po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval. Žalovaný uzavřel, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že v průběhu řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě nerespektoval povinnost vycestovat z území EU a také se snažil oklamat správní orgán tím, že ve správním řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a o vyhoštění tvrdil lživé informace o své identitě. Dle žalovaného ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Dle žalovaného o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho soustavné nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho popsání zcela účelové jednání. Žalovaný z výše uvedených důvodů shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

10. Žalovaný dále učinil závěr, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze na základě jeho vlastního vyjádření v rámci správního řízení konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobce je dospělým mužem a ve správním řízení neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu, je zcela soběstačný, není odkázán na cizí pomoc, jeho zdravotní stav ani nevyžaduje specializovanou léčbu či jinou péči, která by mu pobytem v zařízení pro zajištění cizinců byla odepřena či omezena.
11. K žalobní námitce žalobce, že již v průběhu řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců uvedl, že je pro něj zásadní vedení rodinného života a přítomnost přítelkyně na území České republiky, což přednesl jako zásadní důvod snahy o setrvání na území České republiky, a že se těmito otázkami žalovaný vůbec nezabýval, krajský soud předně konstatuje, že z výše citovaného obsahu správního spisu, zejména pak z údajů, které poskytl sám žalobce a z jeho výpovědí plyne, že žalobce nikdy neuváděl, že by v České republice vedl rodinný život s přítelkyní. Naopak zmínil, že na území České republiky nemá žádnou rodinu krom bratra M., o kterém nic neví, manželku a děti má na Ukrajině, jiné příbuzné ani jiné vazby na území České republiky nemá. Žádost o azyl odůvodnil tvrzením, že by chtěl v České republice legálně pracovat, líbí se mu tady, o rodinných vazbách v České republice nehovořil. Za tohoto stavu je žalobní námitka žalobce, že žalovaný nezvažoval míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nedůvodná, neboť žalobce rodinný život v České republice nikdy nebudoval. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí postiženo není.

12. Krajský soud po provedeném řízení z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.
13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.
14. O odměně ustanoveného zástupce žalobce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21.01.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně